

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 5. rožnika 1891.

List 23.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

10.

„Blagor njim, ki so čistega serca, ker Boga bodo gledali“.

V Florenci je bila cerkev, kamor je sv. Alojzij posebno rad zahajal. Tam je klečal pred podobo Marijino in se v duhu pogovarjal z nebeško kraljico. Enkrat kleči zopet pred altarjem. Misli si, kaj bi jaz vendar mogel dati Mariji, da bi ji bilo ljubo. In obljubil ji je vedno devišstvo. Mati Božja je rada sprejela ta dar. Za povračilo mu je podelila to milost, da ni nikdar občutil skušnjav zoper sv. čistost.

Gotovo je bilo veliko, da je sv. Alojzij kerstno nedolžnost vse žive dni ohranil. Živel je po grajščinah, kjer je bilo za greh marsikaj prilžnosti. Prišel je v dotiko z raznoverstnimi ljudmi, tudi z osebami družega spola. Kakor mlad plemič, imenitnega grofa sin, se je moral vkloniti marsikaki navadi in razvadi. Po gradovih bila je doma razkošnost in velikrat tudi razuzdanost. Prišel je sv. Alojzij celo na španjski dvor, kjer je bilo veselje in razveseljevanje dan za dnevom vse polno. Da je naš svetnik med tem viharnim svetom tako miren in čist ostal, temu se moramo čuditi. Pomagala mu je Marija. — Pa nikakor ne smemo misliti, da se sam ni nič trudil pri tem. Strogo je berzdal svoje počutke. Oči je odvrčal od nevarnih reči, povešal k tlam: govoril je z drugim spolom, pa ženskih oseb, s katerimi je govoril, še poznal ni. Ko je odhajal pozneje v samostan, poslavljal se je od svojih prijateljev. V Tovaršiji so bile tudi nekatere gospodičine. Mislil je, ali bi se poslovil od njih ali ne. „Ne“ — pravi na-

z dnje“ — molil bom raji za-nje! — Sv. Alojzij je res zaslužil ime „angelski mladenec“.

11.

Križi.

Iz Florence pride Alojzij v Mantuvo. Tam je začel bolehati. Dozdaj je bil živ, krepak in čverst. Zdravniki so mu ukazali, da mora biti jako zmeren v jedi. Sv. Alojzij je poslušal nasvet zdravnikov. Postil se je sperva res za to, da bi si ohranil zdravje, pozneje se je postil zavoljo Boga, da bi se bolj vabil v pobožnosti in krotil nagnjenja svojega telesa. Spoznal je, da tisti, kedor se ne posti, nikdar ne more prav moliti in tudi nikdar prav pobožen biti. Posilhal sv. Alojzij ni bil nič več zdrav. Zmeraj je bil slabotnega želodca in rada ga je glava bolela.

12.

Njegova molitev.

Morda je ravno ta bolehnost nekoliko pripomogla, da se je bolj in bolj odtegoval svetu. Njegov duh je bil zmeraj sklenjen z Bogom. Premišljeval je kaj rad skrivnost našega odrešenja in lastnosti božje. Tako je molil po pol ure, po celo uro, vedno zamaknjen v svoje misli. Včasih obliše so ga solze. Strežaji dobili so ga večkrat skrivaj pred sv. razpelom. Šli so skozi njegovo sobo, pa slisal jih ni. Na Boga je mislil, kedar se je vozil: ko je šel po stopnjicah, je spotoma pozdravljal blaženo Devico Marijo. S tem premišljevanjem pridobil si je nenavadno modrost. Neka gospa je rekla, da se ji zdi, kedar sliši govoriti njega o svetih rečeh, da govori siv starček, ne pa trinajstleten deček. Resnica je: začetek modrosti je strah boji.

13.

Priatelj otrok.

Tisti čas so očetje jezuitje šli oznanovat Gospodov uk v daljno Kitajsko deželo. Bral je njihova pisma in vesel je bil, ko je slišal, koliko nesrečnih nevernikov spreobrnejo h kerščanski veri. Obudila se mu je želja, da bi tudi on mogel kaj storiti čast Božjo. Ob nedeljah popoldne zbral je okoli sebe revne otroke in jih učil kerščanski nauk. Mislite si lahko, s kako gorečnostjo govoril ta mladi misijonar. Če je zvedel v Kastiglionu, (tam je bil sv. Alojzij rojen) za kacega grešnika, obiskal ga je in prosil in svaril, dokler se ni poboljšal. Poleg njega ni smel nobeden kleti, nobeden prepirati se, nobeden nesramno govoriti. Star mož se je prederznil vpričo njega, da je izustil nekatere nespodobnosti. Alojzij ga čvrsto zaverne: „Tak star mož — pa take besede!“

14.

Pervo sv. obhajilo.

Ob času sv. Alojzija je živel sloveči milanski škof sv. Karol Boromej. Ta mož je bil pravi apostelj v gorenji Italiji. Alojzij je slišal veliko od njega in želel je, da se z njim soznani. Leta 1580 pa pride sv. Karol nepričakovano celo v Kastiglijone. Deček ga obišče. Sošli sti si dve zlati duši. Škof, sam svetnik, spoznal je, kako sveto je serce Alojzijevo. Vpraša ga, če je že bil pri sv. obhajilu. Alojzij odgovori, ne še! In sv. Karol sam ga je pripravljaj za prvo sv. obhajilo in sam mu je podelil pervikrat presveto Rešnje Telo Gospodovo. Bil je to dan rajskega veselja za mladega obhajanca, pa tudi za njegovega očeta in njegovo mater.

Pozneje je Alojzij pristopal k angeljski mizi vsako nedeljo. Teden je razdelil na dve polovici, prve tri dni se je zahvaljeval, da je bil pri sv. obhajilu, druge tri dni pripravljaj se je na novo sv. obhajilo. Premišljeval in bral je vedno za pripravo kaj posebnega od sv. Rešnjega Telesa. Na predvečer pred imenitnim dnevom je bil tako napojen s svetimi mislimi, da so samostanski njegovi tovariši radi k njemu prišli, da so se od njega te gorečnosti navzemali. Ko se je zjutraj zbudil, bila mu je prva misel: danes grem k sv. obhajilu. Kedar je zavžil presv. R. Telo, pokleknil je v kak kotic v cerkvi, da se je na samem in na tihem pogovarjal s svojim ljubim Jezusom. Dopoldne je malo govoril. Bral je kaj od sv. Avgüstina ali od sv. Bernarda.

15.

Oče ni zadovoljen.

Oče ni zadovoljen, da je bil sin tako sam za-se. Bal se je za njegovo zdravje. Vodil ga je

po družčinah, še navlaš pripravljaj veselice; pa Alojzij se ni dal premotiti. Milost božja ga je pretesno priklenila na nebesa. Vsa očetova prizadevanja so bila zastonj. Duh božji je vodil mladenca do boljšega cilja. (Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

IV. Poglavje.

O r a z o d e n j i.

13.

Drugi laživerci sicer priznavajo božjo previdnost, pa se ne strinjajo v njeni razlagi, ker se razodenja ne deržijo. To so bogovci (deisti).

2.) Vidimo pa dalje, da se ti vertoglavi filozofi ne zlagajo niti zastran svoje lastne narave. Neki gobezdajo, da med ljudmi in živalimi ni drugega razločka mimo podobe in več ali manjše pameti, češ, sej ima žival ista čutila ko človek. Neumerljivosti duše ne dopuščajo nikakor. Po smerti, češ, da je človeka čisto konec, kakor živali. Drugi povdarjajo, da mora sam živinčje biti, kdor take neumnosti kvasi. Eni terdijo, da se čutijo k vsemu djanju prisiljene, in da je zavest naše prostosti gola zaslepljenost. Drugi jim to zmedeno prejo po pravici presekavajo. Tako je očitno, da so zgoli mojstri zmešnjave, kateri razodenje Božje zametujejo.

3. Gledé npravnosti niso nič bolj zložni sami med seboj. Vsak si skuje svoj zakonik po svoji termi. Naravna postava*) je za snovovce le star presodek: lastni dobiček jim je merilo za vse postave. Bogovci nasproti priznavajo postavo, katero je zapisal stvarnik narave, ne v kovino, ne v kamen, temuč v človeško serce. Če pa gre to postavo tolmačiti, se ne zlagajo več. Eni n. pr. obsodijo samomor vselej, drugi ga opravičujejo v nekih okoliščinah. Nekim je tatvina zgoli koristna ročnost, drugim je hudodelstvo. Vsi pa precej zložno terdijo, da sme se slobodno ravnati po sladnem nagonu svoje narave in nesramna nečistost jim je nedolžno veselje.

Bogoslovje teh modrijanov je tedaj le sodergera ukov, ki drugi drugega pobijajo. Vsem rečem: zjedinite se med seboj v mišljenji: ali sklepajte z nami, da um, kterege obožavate, le v zmote zapeljava, ako mu razodenje poti ne razsvitluje.

14.

Obotavljati se tu nikakor ne da; neobhodno moraš na eno teh dveh strani potegniti: ali pri-

*) „Kar hočete, da naj vam drugi storijo, storite tudi vi njim.“

znati potrebo razodenja, da nam poravná bogočastje in pravost, ali pa terditi, da um zadostuje za oba ta predmeta. Ta druga stran pa se sedanjemu človeku nikakor ne prilega. Poslušajmo gledé tega angelja šole — Tomaža Akvinca.

„Troje napák in nasprotev bi se navalilo, ako bi moral um resnico še le izvedeti in sam pridobiti. Perviĉ bi malo ljudi Boga spoznalo, kajti troje vzrokov bi motilo večino ljudi v koristni preiskavi: neka slaboĉa, neko siromaštvo, neka nemarnost. Druga napaka bi bila, da bi še le po dolgoletnem trudu k spoznanju resnice prišli oni, katerim je dosežna. Tretja napaka je, da se v umove preiskave prerado dokaj pomot ukrade zavoljo naše slabe razsodnosti*).

Te tri napake se pa ne strinjajo z Božjo modrostjo, ker mora Bog, kateri kliĉe brez razloĉka vse ljudi in vsake starosti k spoznanju resnice, tudi vsim dati zmožnost priti do resnice. Sklepajmo tedaj iz tega, da je treba razodenja, katero v tem oziru dostavlja nezadostnost našega uma.

15.

Ĉe je enkrat jasno dognano, da je razodenja treba, se kaŹe ob enem spričano, da je tudi dano, ker Bog stvarnik, ohranitelj, vladar ne more pustiti, da bi pogrešale njegove stvari potrebnih reĉi. Res je, Bog je govoril ljudem, to je dokazano djanje po ĉudeŹih Mojzesovih, po spolnjenih prerokbah in ĉudeŹih Kristusovih*).

(Dalje nasl.)

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bile.

(Dalje.)

Devetdnevica

na ĉast

Naše ljube Gospe presveteġa roŹnega venca v Pompejih.

IV.

II komu naj pribeŹim, ako ne k Tebi, oj bramba nesreĉnih, pomoĉ zapuščeniĹ, tolaŹnica Źalostnih? O jest pred Teboj spoznavam, da je moja duša nevredna vsake milosti, in da je poterta po neizmerni teŹi greha, vredna veĉnega ognja. Toda nisi Ti li upanje

*) *Sequerentur tria inconvenientia, si huius veritas solummodo rationi inquirenda relinqueretur. Unum est, quod paucis hominibus Dei cognitio inesset: a fructu enim studiosae inquisitionis plurimi impediuntur tribus de causis; quidam siquidem propter complexionis indispositionem... quidam vero impediuntur necessitate rei familiaris... quidam autem impediuntur pigritia... Secundum inconveniens est quod illi, quia praedictae veritatis cognitionem vel inventionem pervenirent, vix post longum tempus pertingerent... Tertium inconveniens est, quod investigationi rationis humanae plerumque falsitas admiscetur, propter debilitatem intellectus nostri in indicando. S. Thom. I. I. contr. gentil. c. 4.*

*) Multifariam multisque modis olim Deus loquens patribus et prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis in Filio, quem constituit heredem universorum, per quem fecit et saecula. (Hebr. I. 1.)

brezupnih, vzvišena srednica med Bogom in med ljudmi, naša braniteljica pred stolom Najvikšega, pribeŹališĉe grešnikov? Ako Ti svojemu BoŹjemu Sinu le eno besedo za me spregovoriš, Te bo gotovo uslišal. Prosi ga torej, o moja Mati, za milost, ktere tako silno potrebujem. (Tukaj se imenuje milost, za ktero se prosi). Le Ti mi jo zamoreš pri Bogu sprostiti, Ti, moje edino upanje, moja tolaŹba, moja sladkost, Ti vse moje Źivljenje. Tako zaupam, tako naj bo. Amen.

Ĉeščena bodi, kraljica, Mati milosti itd...)

V.

O Devica, Kraljica presveteġa RoŹnega venca, hĉi nebeškeġa Oĉeta, Mati Sina BoŹjega, nevesta sv. Duha, darovalka milosti! Ti zamoreš vse pri presveti Trojici. Ti mi boš gotovo zadobila to milost, ktera mi je tako zeló potrebna, ako le njeno zadobljenje ni mojemu zveličanju na poti. (Tu se imenuje milost, ktero se Źeli prejeti). Prosim Te, dodeli mi to, prosim Te po Tvojem brezmadeŹnem spoĉetju, po Tvojem BoŹjem materinstvu, po Tvojem veselju, po Tvojih britkostih, po Tvojih Źmagah. Prosim Te po sercu Tvojega ljubezni polnega Jezusa, zavoljo devetih mescev, v kterih si ga v deviškem telesu nosila, zavoljo terpljenja Njegoveġa Źivljenja, po Njegovem terpljenju, po Njegovi smerti na kriŹu, po Njegovem presvetem imenu, po Njegovi predragi kervi. Prosim te koneĉno te milosti po Tvojem presladkem sercu, v Tvojem presladkem imenu. Ti, o zvezda merska, mogoĉna Gospá, vrata nebeške, o mati vsake milosti. V Tebe zaupam, v Tebe upam, od Tebe priĉakujem rešenja. Amen.

„Ĉeščena bodi, kraljica, Mati milosti itd...“

V. Daj, da bom vreden Tebe hvaliti, o preblaŹena Devica.

Odg. Daj mi moĉ zoper Tvoje sovraŹnike.

V. Prosi za nas, o Kraljica presveteġa roŹnega venca.

Odg. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo:

O Bog, ĉigar Edinorojeni Sin nam je po svojem Źivljenju, po svoji smerti in po svojem vstajenju pridobil plaĉilo veĉnega Źivljenja; dodeli, Te prosimo, da te skrivnosti v presvetem roŹnem vencu preblaŹene Device Marije ĉasteĉi, posnemamo, kar one obsegajo in kar obetajo prejmemo. Po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Opomba. Po odpisu od 29. nov. 1887, kateri ima peĉat in podpis predstojnika sv. zbora za obrede, kardinala Gaetana Alojzija Masella, so podelili sv. Oĉe PapeŹ Leon XIII vsim vernikom (tako se glasijo besede odpisa), kateri skesanega serca, skozi devet zaporednih dni opravljajo to poboŹnost, obstojeĉo iz 5 molitev, verstic, odgovorov in naslednje molitve, pred kako podoba naše ljube Gospe Pompejske, — odpustek 300 dni vsaki dan te poboŹnosti, popolnoma odpustek pa vsim, kateri opravljajo to poboŹnost, kakor je bilo reĉeno, ter po vredno prejetih sv. zakramentih med devetdnevico ali pa po preteku tih devetih dni po namenu svetega Oĉeta molijo. —

(Dalje nasl.)

Babilonski turn.

(Konec.)

Prašanje je dalje, kako je z vero na Babilonskem. Ozrmo se v bolj nove čase. Rimska propaganda je za papeža Urbana VIII l. 1625 zopet poprijela misijon ob Evfratu in Tigridi. Pobožna Parizarka gospa Ricouart-ova (r. Rikuvartova) je darovala za tisti čas zelo veliki znesek 60.000 liver za vstanovo škofovskega sedeža. Pervi škof je bil P. Bernard, iz reda bosih karmelitov, ki je bil ob enem apostoljski vikar v Ispahan-u in apostoljski vizitator za Ktesiphon.

Od tistega časa so oo. karmeliti neprenehoma oskerbovali ta misijon in imajo ondi apostoljsko prefekturo. Ker je Babilon, kakor so preroki napovedovali, postal podertina in prebivališče šakalov in drugih zveri, se je novi škof želel naseliti v Bagdadu, naj znamenitišem mestu svoje škofije; v tem pa so mu Turki nasprotovali; zato je svoj sedež premaknil v Ispahan, kjer so stolovali tudi njegovi nasledniki do srede prejšnjega stoletja. Še le škof Emanuel Baillet (1742—1773) se je zamogel nastaniti v Bagdadu. Francosko rogovilstvo je bilo pretergalo naselstvo škofov, in škofovski sedež je ostal prazen do l. 1820, ko je bil milgsp. Couperie (r. Kuperi) pod naslovom „konzula najbolj kerščanskega kralja, tje poslan. Ta prelat je l. 1821 umerl za kugo, ker je kužnim streget. Takrat je bil babilonski škof ob enem administrator stare Ispahanske škofije in delegat apostoljskega stola pri vzhodnih obredih v Mezopotamiji, Kurdostanu in Perziji.

S to apostoljsko delegacijo so se v novem času godile marsiktere spremembe. Leta 1841 je apostoljski sedež vstanovil misijon v Mossulu, kateri je bil leta 1856 izročen oo. dominikanom. Zraven tega je misijon oo. kapucinov (apostoljska prefektura) v Mardiru. Misijon v Perziji je bil l. 1840 izročen oo. lazaristom, in l. 1848 jn škofija Babilon bila povzdignjena v nadškofijo, ktere glavna mesta so: Bagdad, Bassora in Amara. Katoliških prebivalcev je bilo l. 1890 kacic 8000. Vsega prebivalstva te nadškofije je kacic 90.000 duš. V nadškofiji ste dve latinski cerkvi v Bagdadu in Bassori in 1 kapela v Amari, ktero oskerbljuje 6 karmelitov. Razun teh dela v misijonu 9 Sester božje previdnosti. Karmeliti imajo v Bagdadu lep kolegij, kterege je popotnik Rivoire nedavno lepo pohvalil. Razun tega so 4 deške šole in 2 dekliški, v kterih se podučuje 800 otrok.

Na podertinah babilonskega turna so poslednji čas oo. karmeliti postavili križ, kateri daleč na okrog lepo sveti in žari. Naj z drugimi zlasti karmeliški red goreče moli, da bi se sv. vera na Babilonskem urno razširjala in razcvitala.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Procesije sv. Rešnjega Telesa so se srečno zveršile, če tudi je pri šenklaški po prvem blagoslovu nekoliko malo dež motil, ki je pa po drugem blagoslovu čisto ponehal. V nedeljo pa je bilo vreme vseskozi popolnoma vgodno. Obnašanje občinstva bilo je sploh spodobno; le malokje je bilo videti kacega „iskarijota“ ali telebana s klofeto na slamnati glavi, kteremu bi bolj pristovalo mesto med ščetinasto čedo, kakor pa med čednim kerščanskim

občinstvom! Sploh bi morali ob straneh stoječi vselej poklekniti, kadar se s presvetim Rešnjim Telesom mimo gre, kar se velikrat v spotikljej drugim ne zgodi. „Pred Zveličarjem morajo vsa kolena poklekniti v nebesih in na zemlji“. Zato je velikrat slišati opombo, da po deželi je res lepo in spodbudno biti pri procesiji, — ne tako spodbudno pa po mestih! Moralo bi biti nasproti; ako bi bila mesta res olikana, morala bi vsakdanjemu ljudstvu tudi v tem z lepim zgledom svetiti.

V Marijanišču so praznovali 24. maja lepo slovesnost Matere Božje, Pomočnice kristijanov. Že dan poprej si lahko videl, da sta za to priliko hiša in kapela lepo ozališani; pred hišo so bile postavljene male smrečice, vhod pa lepo opleten z zelenjem. V kapeli si videl na vseh straneh mnogo cvetja in lepe preproge po stenah in na prižnici. — Na praznik sam so darovali ob 7. uri prevzv. knez in škof tiho sveto mašo in tako razveselili hišo; ob 10. uri pa je bilo slovesno opravilo, pridiga in sv. maša, katero so darovali mil. g. prošt dr. Jarc z azistencijo. Popoldne ob 6. uri so bile slovesne Šmarnice s petimi litanijami. O tej priliki je bila kapela natlačena z občinstvom, ki se je — kakor tudi dopoldne obilno vdeležilo darovanja za kapelo. Lepo je bilo tudi petje med svetim opravilom, kakor tudi orglanje. Pri škofovski maši je orglal č. g. P. Angelik, vse drugo so opravili domači. Cast in hvala Pomočnici kristijanov, ki naklanja hiši vedno dobrih serc in in rok! Naj hiši vedno ostane pomočnica!

Tersat. (Še nekoliko o 600letnici.) Popoldne drugi dan slovesne tridnevne napravil se je lep prostor v svetišču blažene Device Marije. Slovenci iz Kranjske in Štajerske so odšli, oni ki so bili od nedelje ostali. Tretji dan ne mnogo ljudstva; ss. maš mnogo. slovesne službe Božje, kakor minula dva dni, pri sklepu zahvalna pesem. — Res, hvala bodi Gospodu Bogu! Tebe Boga hvalimo! ker si v neskončni milosti, previdnosti in ljubezni svoji dal čudežno po angeljih svojih prenesti tako sveto družinsko priprosto hišico nazareško iz sv. dežele Galileje v Ilirijo — na zemljo, katero si dal Slavencem; prenesti med narod naš slavenski. Presveta nazaretska revna hišica, v kateri je brez madeža izvirnega greha spočeta Devica Marija rojena bila, v kateri je luč sveta zagledala Božja Mati, v kateri je tekla zibka nebeške Kraljice in Matere naše Device. V tej presv. hišici zgodila se je nezapopadljiva, velika skrivnost, čudež nerazumljivi — ker je v njej Sin Božji — Bog od Boga — pravi Bog od pravega Boga po sv. Duhu, v Mariji Devici, človeško natoro na sé vzel in človek postal. — V tej blaženi hišici zadonelo je prvo angeljevo pozdravljenje iz nebes Devici Mariji: „Zdrava milosti polna! Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami“.

Istinito milosten in svet kraj je Tersat! Znamenita je 600letnica donešenja Marijine presv. hišice na to slavensko mesto, na griček ob jadranskem morju pri Reki. Kakor po nevidnem magnetu ljubezni Božje in blažene Device Marije vlečeni, herleli so verni Slovenci iz cele Slovenije, verni Slaveni iz Hervaške, Istrije in bližnjih dalmatinskih otokov preslavljat 600letnico na Tersatu v milostnem svetišču Božje Matere vselej Device. Iz tisuč in tisuč serc in ust glasilo se je v milem slavenskem jeziku: Zdrava — češčena Marija, milosti polna. Toraj spodobilo se je

in prav je, da se je vse tri dni najslovesniša, pontifikalna sv. maša opravljala tudi z milim slavenskim liturgičnim jezikom.

Veličastna tridnevnik in slavnostna 600letnica bila bi še bolj vzvišena in dostojna, ako bi se slavenskih romarjev dohodi po pokrajinah na vse tri dni razredili, da bi v dnevnu, v lepo razverstenih procesijah, ktere bi vodili svečeniki, došli javno in slovesno slavit Boga in Marijo Devico na svetišču, kjer je stala prava Marijina presv. hiša. In tako bi zamogla večina prejeti ss. Zakramente, bivati pobožno pri službi Božji in se vdeležiti milosti in sv. odpustka. Drugi, še bolj pa tretji dan je pa ljudstva premalo bilo, kolikor ga je bilo tisučerno prvi dan preveč. Pa še nekaj. Mnogo ljudstva, tudi Slovencev, ne zna zgodovine sv. hišice Marijine in ne o Tersatu. Zgodnje Danice večina ljudstva ne čita, celo Mohorjeve družbe knjig ne, da bi kaj več znali o Marijini hišici. Mnogi so le toliko znali, kolikor jih je javno vabilo Pavlinove opravniške pisarne podučilo; ali to javno naznanilo, kako je bilo pomankljivo. „Ustanovljenje Božje hiše iz Nazareta na Tersatu!“ Mnogi so iskali in popraševali „kje pa je nazareska Božja hišica?“ Drugi: „Kje pa stoji Marijina hišica“. Tretji: „kaj ne, ono-le (kazaje v prezbiterijo) je Marijina sv. hišica?“ In takih ni bilo malo, kajti ljudstvo, v večini, ne čita zgoraj imenovanih listov in knjig. Zatoraj bilo bi dobro tudi v cerkvenih govorih zgodovino Marijine sv. hišice bolj jasno in natanko naznaniti.

Za 300letnico sv. Alojzija. Med drugimi pomočki, da bi se mladina precej v začetku bolje odgojila, bilo bi prav močno želeto, da bi se mali v cerkvi lepše obnašali. Kakor je videti, otroci, ki sicer že k pameti prihajajo, prav malo pri sv. maši molijo in še manj pazijo na to, kar se godi. Naj bi jih torej starši in kateheti učili moliti sv. rožni venec, kterege sedanji papež tako živo priporočajo. To vsak lahko moli. Dečki, ki so druga leta imeli v Šenkavžu svojo šolsko mašo, so na glas in tako lepo molili sv. rož venec, da je bilo veselje in ginljivo še za odrasčene. To je med drugim pomagalo tudi k temu, da so se vsi, tudi dečki slabše zmožnosti, brez truda naučili moliti sv. rožni venec*), pa tudi, da so bili pri sv. maši bolj zbranega duha.

Naj bi vsi gg. katehetje in pbvsod tako napravili; to bi bil prav lep in imeniten sad 300letnice. Ko sem pred 20 leti hodil po „Sveti deželi“, sem v Damasku in drugod tudi naletel na to lepo navado pri šolskih mašah. In zelo vesel sem bil, ko so pred nekterimi leti neprevidoma tudi v Ljubljani začeli med sv. mašo na glas moliti sv. rožni venec. Zdaj, hodijo v druge cerkve; v Šenkavžu so pred kratkim še le začeli hoditi — pa naj manjši otroci — enkrat v tednu k sv. maši. Gimnazijci imajo petje pri šolski maši in s priznanjem se mora reči, da velik del njih spoštljivo iz bukev mašo bere.

Ko je rožni venec tako imenitna molitev, priporočana od naj slavnih in učenejših cerkvenih mož, mora pač popolnoma „luterš“ biti neki časnik v C., ki je zabavljajl čez kateheta, ker je delil rožne vence (moljke) med otroke! Sv. Dominik je z molitvijo sv. rožnega venca vmiril in potolažil obširne okrajine in pregnal iz njih zlobnega duha medsebojnega so-

vraštva in fanatizma ter grozovitega razpora. Tacega mirivca tudi mesto C. kervavo potrebuje, kakor se je že večkrat slišalo. Namesto tega pa sovražni duh z novo baklo prepira išče celo nedolžne otročiče vžigati in jih poterjevati v tem, kar že tako pri starih prevečkrat vidijo in slišijo! To so tisti hudobni duhovi po vsih deželah, zoper ktere vsak dan ob koncu sv. maše kličemo sv. Mihaela vikšega angela na pomoč, da naj te sovražne požigavce blazega miru ukroti, poniža in potare.

Veliko so ti „belijali“ že hudega storili, pa se tudi bridka šiba zanje moči!

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Šel sem še v krasno cerkev bl. Device Marije kraljice presv. rožnega venca. Ta cerkev je osobito umetno zidana z visoko kupolo. Vse stene, oboki in kupola so okinčane z izbuknjenimi izdelki, ss. podobami in verskimi znaki, simboli. Na desni strani pod altarno sv. mizo počiva nestrohnjeno truplo sv. Leona, rimskega papeža. Prav milo in ginljivo viditi je v Gospodu zveličavno spavajoče sv. truplo poglavarja sv. cerkve, oblečeno v liturgično obleko papeževu.

Že malo o večernem mraku greva nizdol, med lepimi vertovi in drevjem v prijetno dolino. Taki pod hribom stoji lepi terg, v katerem bila je godba in veselica; nekoga so z Eviva, živi — klici spremljevali preko mosta nad precejšno rečico. Mnogo bilo jih je razburjenih in vinjenih; bala sva se nadležnosti, ali nikdo nama ni žalega vzrokoval. Mrak je in dež pada. Ideva k hiši sredi verta. Možka glava pokuka skozi okno; prosim za prenočišče, dovoli se nama v odprti kolarnici; za kaj boljšega tudi prosil nisem. Postelje bile so vže vravnane na velikem kupu oruženih koruznih štorčkov. Jelite, prav romantično in gotiškega sloga ležišče! Ali spavalo se je sladko, morebiti sladkeje, kakor turški car, ali kaki knez v svilenih mehkačih.

11. oktobra pred zoro sva že na potu po krasni dolini. Ob 6ih počela sva iti vzviš na visok hrib po umetno in prijetno zvojeni cesti. Verhu ravnega hriba stoji mesto Rekanati.

Ob 8ih v jutro bila sva v velelepi stolni cerkvi rekanaški pri najsvetejši daritvi sv. maše. Prejel sem Njega, ki je življenje — pot — istina, v zakramentu naj večje ljubezni Božje. V duhu zedinjen z brezmadežno Božjo Materjo vselej devico Marijo, s sv. Jožefom, sv. Frančiškom Seraf, na njegovo osmino, in s sv. Nikolajem Tolentinom za duše v čistilišču.

Častito-lepa in umotvorno je slikana velika podoba v skonc krasne prezbiterije nad biskupsko stolicco, ktera predstavlja zaštitnika rekanaške škofijske cerkve, sv. Nikolaja biskupa gerško-iztočnega obreda biskupski liturgični opravi. Naj bi umetniki, slikarji in kiparji, istotako tudi oni, ki naročujejo sv. podobe, skerbili, da bi bile izdelane po pravih in zgodovinskih vzorih, originalih. Sv. Nikolaj bil je biskop iztočno-gerškega obreda, istotako sv. brata Ciril in Metod in mnogi drugi; naj se jim obleka pušča, kakoršno so res nosili.

Ogledala sva veličastno in praznično cerkev presv. rožnega venca, bivšo dominikansko, na glavnem tergu. Poleg mestne hiše stoji mestni stolp, na tem stolpu je velika iz brona vlita podoba predstavljajoča presv. hišico bl. Device Marije, ktero angeli nesó, na sv. hišici sedi Božja Mati z Detetom Jezusom v naročju.

*) Tega sem se sam večkrat prepričal pri malih dečkih: marsikteri, sicer malo podučeni, je vendar znal rožni venec moliti, in s tem je veliko pridoblenega za življenje.

Prideva na vzhodno stran iz mesta, kar zagledava za uro oddaljeno, na nižjem griču stoječo Loreto z veličastno baziliko, visoko kupolo in krasnim zvonikom. O Loreta! sladko-milo ime za vsako, Marijo ljubeče serce. Loreta! blagi čuti za pobožnega romarja. Loreta! kjer biva prava presv. hišica neomadežane Device Božje in naše Matere Marije in čudežnega včlovečenja Boga in Odrešenika našega.

Pero ne opiše in jezik ne dopove, kar občuti romarjevo serce, ko zagleda Loreto. — Zdrava Marija, milosti polna! Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami! Slava Bogu! Slavljena in moljena večna Beseda Božja — včlovečena!

Krasen in veličasten je prizor z višave na jugovzhodnjem kraju od mesta Rekanata na Loreto, na gore in gričke, homce in berdine, obstavljene z mesti, tergovi, obsadjeni z oljkami, vinskimi tersi in družimi koristnimi drevesci in sadeži; vmes pa prijetne, rodovitne in vertu jednake doline in dolinice tje do sinjega jadranskega morja, ki se v žaru solnca lesketá. Istinito, raju slična okolica, ki daleko nadvišuje vsak opis!

Šla sva nizdol od Rekanata in došla do veličanskega vodovoda, po kojem se mesto Loreta oskerbljuje z zdravo vodo; šla po krasnih berdih in zopet malo vzgor v mesto. Vso pot pevaje lavret, litanije, Zdrava Marija, Zdrava morska zvezda. Moja duša poveličuje Gospoda in molijoča sv. rožni venec.

Ob 11h pred poldnem stopila sva v veličastno, veliko baziliko lavretansko. Pri sredi cerkve v srednji ladiji vzvišeno od tal cerkve je sv. mesto, na katerem stoji pod visoko kupolo presv. hišica blažene Device Marije s koncem po cerkvi doli obrnjena, proti cerkvenemu vhodu; skonc sv. hišice je oltar ravno pod oknom v sv. hišico. Stopila sva s sv. strahom, spoštljivo poljubila sv. prag in hrepeneče pokleknila v sv. hišico Marijino. Bila sva pri sv. maši, koje se od ranega jutra, do blizo jedne popoldne redoma služijo na oltarju v presv. hišici.

Opisati, dopovedati in izraziti ni mogoče tega, kar čuti duša in serce vernega deteta, nehvaležnega, tolikokrat nezvestega in nepokornega sina, ki je Materi vzrokoval mnogo žalosti in britkosti. Občutiti in umeti je mogoče, a izgovoriti ne, kar počuti serce in duša, ko stopi človek v njeno zemeljsko tako sv. stanovanje, v njeno domačo hišico. Kaj počuti malopridni — ipak to presveto Mater ljubeči sin!

Kedo ima znanje, čegava hišica in domek je le-ta? Kaj se je godilo in veršilo v ti hišici! Kedo in ktere osebe so bivale v njej! — Kaj se je vse v njej in z njo v teku toliko stoletji dogodilo. — Znati, da je ta presv. hišica rojstni dom brez madeža izvirnega greha spočete, od vekov od Boga izvoljene Device Marije. Znati, da je to sv. hišica, v kateri je nadangelj Gabriel, od večnega Boga iz nebes poslan, Mariji nebeško — Božje pozdravljenje prinesel in veselo oznanjenje, da bode Božja Mati postala, a vekomaj brezmadežna devica ostala; toraj Devica — Božja Mati. — Znati, da v ti sv. hišici, med četverimi prostimi stenami se je dogodil nerazumljivo veliki čudež Božje milosti in ljubezni do nas grešnih in zaverženih otrok Evinih, po čemur so verni očaki, preroki in pravični starega zaveta 4000 let hrepneli; dogodilo se je v tej priprosti hišici ono veliko čudo Božje, ker tú je Beseda se včlovečila Bog od Boga, — Luč od Luči — pravi Bog od pravega Boga je postal

človek. Druga oseba v presv. Trojici — Sin večni Boga Očeta — Bog Sin — je po svetem Duhu človek postal — Bog in človek — Kristus Jezus — Gospod — Učenik — Odrešenik in Zveličar naš.

O presveta, o blažena, o prevzvišena, priprosta, ubožna in neznatna hišica Marijina! V tebi veršili in dogodili so se toliki čudeži vekovite ljubezni in milosti Božje! Tvoje svete stene so néme priče vsega tega! Tvoji prostori, vsi kameni in drevesni deli so napolnjeni in posvečeni z največjo Božjo svetostjo in blagoslovom! Po starem izročilu je Jezus, Bog in človek, naj več časa vidno in bistveno na zemlji v tej sv. hišici preživel, od 7. do 30. leta, toraj okoli 23. let. Akoprav je v delavnici sv. Jožefa, rednika svojega pomagal delati svojemu krušnemu očetu, ipak je gotovo vse leta v Nazaretu zahajal in bival v hišici svoje ljube deviške Matere

Po Jezusovem vnebohodu in po prihodu svetega Duha je pervak apostolov sv. Peter, namestnik Kristusov na zemlji, v tej sv. hišici oltar postavil in opravil daritvo sv. maše, tako so tudi drugi sv. apostoli maševali na oltarju v presv. hišici. Pervi sv. kristijani so iskreno v njej službo božjo opravljali in molili, ter slavili včlovečeno Besedo Božjo in jo prejemale, vživali pod podobo kruha v presv. Zakramentu oltarja, ter častili že v nebesa vzeto Devico Božjo Mater Marijo.

Koliko svetnikov in svetnic Božjih, koliko vernih in pobožnih kristijanov je v ti sv. hišici Boga molilo in Marijo Devico častilo do 12. stoletja v Nazaretu! Potem je bila sv. hišica čudežno po angeljih prenesena iz Nazareta na berdo Tersat pri Reki v hervaškem primorju, na 3 leta in nektore mesce. Dalje zopet čudežno po angeljih prenesena preko jadranskega morja na grič Lavretanski v Marki, blizo Jokina (Ankone), na cerkvene deržave zemljo, kjer je od 12. stoletja do sedaj. Pravim! koliko svetih, pobožnih, in spokornih kristijanov je molilo Boga in častilo Božjo Mater Devico Marijo v oni presv. hišici v tolikih stoletjih! — Koliko presv. daritev sv. maše se je v njej opravilo. — Koliko sv. Obhajil, milosti, darov in dobrot Božjih se je po Mariji v njeni sv. hišici vernim kristijanom podelilo! — Vse do sedaj opomnjeno mi je živo se predstavljalo v duhu, ko sem bival, večino časa treh dnevov v presv. hišici Marijini; osobito pa: dogodba včlovečenja Božjega, tiho in skrito življenje Jezusa, Marije in sv. Jožefa. (Dalje nast.)

Sv. Alojziju.

Pozdravi donite,	Mladenčev ti dika,
Krepko se glasite	Devic lavorika,
Alojziju na čast,	Naš blaženi vzor;
Da vsliši on revne,	Sladnosti nas brani.
Sinove nas Ev'ne, —	Ter čiste ohrani
Viharjev smo last!	Za rajski nam dvor.

Na poti nevarni
In v bitvi vihar
Nam bodi vodnik.
Pripelji kdaj srečno
V veselje nas večno,
Alojzij svetnik!

F. Š.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec juni (rožnik).

a) Glavni namen:

Ljubezen do križa.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII)

O vera sveta v sveti križ,
Le ti zediniš, ti spojiš
Ponižnost skromno
In moč ogromno.

To je priznal eden modernih pesnikov, ki pa ni bil prijatelj križa; in nek drugi hoteč svojo meržnjo do kerščanstva izraziti je to storil s znamenjem sv. križa.

V resnici sta križ in kerščanstvo eno in isto: kerščanstvo je vera križa, na križu je kerščanstvo rojeno, od križa živi devetnajst sto let; križ je njegov nauk: mi oznanujemo Kristusa križanega. Že Tertulijan pravi: „Pri vsakem koraku, ki ga kristijani storimo, kedar se k mizi vsedemo, kedar luč prižigamo, kedar ogenj zanetimo, z eno besedo: vsako delo pričenjamo s tem, da se zaznamovamo na čelu s sv. križem“. „Pustite nas, kliče sv. Efrema Sirec, to božje znamenje slikati in vrezavati na naša vrata, na čelo, na oči, na usta, na persa in na vse svoje ude; križ je luč, ki razsvetljuje zemljo do najskerajnejših kotov; on je znamenje, ki nam odpira vrata nebeška“. Pa že do časa sv. Efrema je zavzemalo znamenje sv. križa svoj prostor na čelu kraljev, in križ se je svetil raz mestnih streh zmagavši na zastavi Konstantina Vel. poganstvo. Kar sv. Efrema želi, to pripoveduje sv. Krizostom že kot storjeno resnico, da je „ono nekdanj preklinjano znamenje, ono strahovito orodje za najhujšo kazen postalo sedaj tako zaželeno, tako slavljen, da ga imajo in časté knezi in podložniki, možje in žene, sužnji in prosti, da se sveti v hišah in na strehah, v mestih in vaseh, na tergih in cestah, na gorah in gričih, na otokih in ladijah, na knjigah in orožji, na obleki in posteljah in pri posameznikih na zlatih in srebrnih posodah“.

Les sv. križa samega, na katerem je Jezus Kristus terpel, je našla, kakor pripoveduje ustno izročilo, mati Konstantinova, sv. Helena. Dala ga je s srebrom prevleči in postaviti v cerkev nalašč zato zidano. Verniki so ga začeli goreče častiti, ustanovili so praznike njemu na čast in razpošiljali so delce sv. lesa po vsem svetu.

Les sv. križa častimo le zaradi Onega, ki je na njem visel in tako ostane križ tudi v tem pomenu kot Jezus Kristus križani, njegovo delo in njegov nauk, poseben predmet naše pobožnosti in ljubezni. V tem pomenu je križ res kruh kerščanskega življenja, in les za ogenj svetosti, za oni ogenj ljubezni božje, ki ga je Zveličar na svet prinesel in o katerem hoče, da naj gori, les za ogenj onega življenja, katero je v tem, da vsak dan vzamemo na rame svoj križ in hodimo za Jezusom Kristusom. Križ je posebno šola kerščanske popolnosti, katere najvišja stopinja obstoji v enakošnosti z Jezusom Kristusom križanim. Križ je moč, ki poganja cvetje in sadje svetosti pri vseh, ki so Kristusovi in zato svoje meso križajo s strastimi in poželenji vred, ki se vtapljajo v premišljevanje njegovih bolečin in v njegovem križu tolažbo najdejo

za svoje križe, t. j. za žalosti sedanjega časa, ki se nikakor ne dajo primerjati s prihodnjo slavo, katero bomo videli na dan Gospodov, ko se bo znamenje Sinú človekovega, križ, na nebu prikazalo in bo Sin človekov prišel z veliko močjo in veličastvom. Vso kerščansko službo božjo prešinja in vodi križ. Križ je ljubezen svetnikov, kerščanska umetnost in učenost ste se potopili v globočino njegovo, da preiskujete božjo moč in božjo modrost, ki je v njem. Od Konstantina dalje je postal križ prapor, pod katerega so kerščanski narodi tudi svoje časne zadeve devali; od križarskih vojsk dalje so se kerščanski junaki s tem znamenjem lepotečili, pa tudi zmagonosne bitke bili s sovražnikom kerščanskega imena. Še veliko bolj je pa bil križ orožje v dušnem boju, po katerem so se meje božjega kraljestva razširjevale in po katerem naj bi se ves svet podvergel imenu Jezusovemu. Pridiga vseh zakonito poslanih je pridiga križa, bodisi, da nevercem prvo zveličavno oznanilo prinašajo, bodisi, da vabijo one, ki so v zmoti, k spreobrnjenju, vernike pa k popolnosti.

(Konec nast.)

b) Posebni nameni:

16. S. Janez Francišek Reg. Odvrnitev spačeneosti po velikih mestih. Delo sv. Franciška Reg. Odpravljanje pohujšanja.

17. S. Beno. Apostolski vikariat Saksonski in saksonsko Zgornje-lužiško. „Duhovni in obhajanci“. Izvolitev škofa v Paderbornu.

18. S. Leoncij. Vojaki. Spolnjevanje verskih dolžnosti in premagovanje strahu pred ljudmi. Pijači in igri vdani.

19. Ss. Gevrazij in Protazij. Stanovitnost v sv. veri. Planinske dežele za čas občejanja s tuji. Zakonske razpertije in različne družbinske zadeve.

20. S. Florentina. Čišlanje devištva. Varstvo pred obrekovanjem in krivim sumnjičenjem. Več v pregrešne navade popolnoma zakopanih.

21. S. Alojzij Goncaga. Čistost serca. Šolska mladina. Otroci. Zadeve poklica. Nesrečni duhovni.

22. S. Alban. Katoliški pisatelji. Potujoči, ljudje brez doma, vjeti. Priporočene časne zadeve.

23. S. Agripina. Svetost kerščanskega življenja. Več zaročencev, učitelji, učiteljice in njih zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Uslisanje neke srenje.

Zahvale.

Nastala mi je huda bolezen v želodcu, tako, da želodec ni prebavljaj nobene jedi, celih 7 mesecev ni ostala v meni nobena jed in kri sem večkrat metala iz sebe. Zdravniki so že obupali nad mojim zdravjem, rekli so, da imam raka v želodcu, in rekli, naj se zdravila le rabijo, da bojo malo polajšale moje hude bolezni, ker mi je bilo tako hudo, da sem se premetavala v postelji noč in dan in vpila, da se je na cesto slišalo. Ob enem sem pa klicala k Mariji, Naši ljubi Gospej presvetege Serca, k sv. Jožefu, k Mariji Pomoč-

pej na Brezjah, in sem obljubila naznati v Zgod. Danici, ako mi ljubi Bog na priprošnje Matere B. in ljubih svetnikov božjih zdravje da. Hvala Bogu, češčenje blaženi Devici Mariji, kakor tudi sv. Antonu Padovanskemu: zdaj sem ozdravela: jed mi diši, ko mi je pred vse smrdelo. Povedano dalo bi se s pričani dokazati, ker prijateljice so se večkrat nad menoj jokale, k' so me obiskovale. Torej, verni terpini na duši in na telesu, le s trdnim zaupanjem k Mariji Pomočnici, in k svetnikom Božjim pribežite!

V Smoleniku

Ivana Rozman.

Bil sem v nevarni bolezni, v kateri so me priporočili Naši lj. Gospej, sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu z obljubo, da se po uslišanji naznani očitna zahvala. Ker sem na to priporočilo hitro iz dveh nevarnih bolezni tako naglo ozdravel, da se zdravnik ni na to mislil, torej se iz dna serca zahvaljujem naši lj. Gospej, sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu za pomoč, ki so mi jo pridobili pri Bogu. Bog bodi hvaljen v svojih svetnikih.

F. V., učenec.

Za ozdravljenje matere in hčere v prehudi bolezni in težavah na duši in na telesu bodi večna hvala Sveti Družini pa serčna zahvala za mile priprošnje: ss. Ant. Pad., Frančišku Ksav. ang. Gabrielu, Jan. Nep., sv. Joštu, 14 pomočnikom v sili!

Vr. D.

Enako hvalo in zahvalo naznanja oseba, ki se ji je huda bolezen v glavi zboljšala.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Pet oč. gg. semeniških duhovnov je šlo ali gre v kratkem v službo zaradi pomanjkanja duhovnov. Č. g. Iv. Kunaver je vmeščen za Polom.

Prevzv. gospod knez in škof so se odpeljali pretekli torek v Gradec k katol. shodu in posvečevanju nove cerkve presv. Jezusovega Serca. Shod je velikansk. pričujočih je več škofov, veliko duhovnov in druge slavne gospode.

Nadškof Gruša je postal kardinal.

Č. g. Ign. Žitnik, vrednik Slovenčev, je pred nekterimi dnevi odšel v Würshofen na Bavarsko k g. Kneippu zdravje si vterjevat. Izmed duhovnov je sedaj tam največ Poljakov in Čehov; Slovenci so štirje, sploh gostov pa je bilo do 27. maja že 3745.

Iz Sajareva 24. maja 1891. „Dam Vam vediti, da smo, hvala Bogu! zopet nekaj dobile iz dobrih rok za našo malo kapelo: Velum in pa kadilnico, za kar ste pa moji dve tovaršiči prosile tudi svoje poprejšnje dušne vodnike, namreč v. čast. gospode Lazariste pri sv. Jožefu nad Celjem. Po časi bodemo že spravile skupaj. Zdaj potrebujemo še enih našnih bukev in tudi še nekaj perila za kapelo, ko bi se še kateri usmilil in nam poslal iz ljubezni do malega Jezusa in do naših ubogih starih Bošnjakinj.“

M. R. služabnica malega Jezusa.

Bosna. Vzvišeni nadškof dr. Jožef Stadler, kakor vemo iz zanesljivega vira, gotovo pridejo za nadškofa v Zagreb. Tedaj ne v Zaro, kakor so prej pisali. Pač je bratom Hervatom čestitati, da dobijo svojega rojaka tako izvrstnega vikšega pastirja. —

Katoliška ubožnica v Sarajevu se stika s kosom zemlje, ki bode zdaj na dražbi prodana. Ta košček zelo potrebuje katoliška naprava; ako ga drugi kupi, utegne katoliški ubožnici veliko nadlego delati. Zato

potrebujejo zdaj 800 do 1000 gld. denara, da bi mogli to tako vgodno zemljišče ubožnici si v last dobiti. Veliko zaslugo za bosanski misijon in za naše brate v Bosni bi si pridobil, kdor bi mogel k omenjeni svoti kaj pripomoči. Pomagajmo tedaj ubožnim v Bosni, da tudi sami pomoč najdemo „ob hudem dnevu!“

Obrambni govori. Slovencem v premislek spisal dr. Fr. Lampe. To delce na 96 straneh v 8ki obsega 6 govorov: I. Slovenskemu narodu. II. Slovenski duhovščini. III. Slovenskim rodoljubom. IV. Narodnost slov. duhovščine. V. Za kaj gre? VI. Mir in sprava. Cena v „Katol. bukvarni“ 40. kr.

Nektera duhovna opravila. (Labaci 1888. Sumptibus et literis success. Blasnik.) To obredovno knjigo ki smo jo predzadnjič omenili, kolikor vemo, so s škofijskim privoljenjem dali natisniti oč. oo. Lazaristi, založili in natisnili so jo Blasnikovi nasledniki. Postreženo bi utegnili biti z njo med drugimi tudi tistim duhovnijam, kjer omenjeni oo. imajo misijone, ker knjiga obsega vse zadevne molitve, pesmi, blagoslovila, molitve itd., ki se rabijo pri ljudskih misijonih.

Obseg I. Na prvo so nekatere slovenske molitve. — II. del ima v latinščini tako imenovane blagoslovila (Sacramentalia), namreč opravila pokopne, blagoslove sv. Blaža, misijonskega križa, podob, svetinic, molkov, vode sv. Vinc. Pavla, pa sv. Jožefa, raznih škapulirjev itd. itd.

V pristavku — tudi v latinskem in ob enem v slovenščini — so molitve in pesmi za začetek sv. misijona: k sv. Duhu itd., tudi molitve po sv. maši in pri bolnikih.

V oddelku „Supplementum“ (dopolnjevanje) so latinska opravila, kako se deli sv. Kerst, sv. posled. olje, molitve pri bolnikih; blagoslovila jedil itd.

Poslednjič je še nekoliko katekizma za dodatek.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Špitalič 47 gld. 2 kr. — Urša Ferjan 1 gld. — Trnovo na Notranjskem 38 gld. 21 kr. — Prevzvišena grofica Hermina Auersperg 6 gld. — Černi Verh nad Idrijo 20 gld. 50 kr. — Rob 15 gld. — Mekine 20 gld. — Št. Vid nad Cirknico 4 gld. — Št. Gregor 16 gld. 72 kr. — Gorje 35 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župn. Štefan Jaklič 5 gld. — Gospa Ivana Zakotnik 5 gld. — „Za pridne dijake“ 10 gld. — Neimen. gosp. duhoven še dobro rabno obleko za kacega dijaka. — Čast. gosp. župnik Martin Narobe 5 gld. — Neimen. 50 kr. — Iz Gorjanske fare 2 gld.

Za najpotrebniši misijone: Iz Gorjanske fare 3 gld. Č. g. župnik Martin Narobe 5 gld.

Za cerkev presv. Jezusovega Serca: Iz Gorjanske fare 1 gld.

Za trapiste v Marianhillu: Iz Gorjanske fare 1 gld.

Za misijon oo. Trapistov v Afriki: J. Grum 1 gld.

Za Marijanišče: Neimen. po pn. prelatu Č. 50 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevju: Preč. g. dekan Janez Oblak 10 gld. — Č. g. župnik Janez Kunaver 10 gld. — Neimen. ki Hočevarjem dobro želi, 25 gld.